ΕΤΟΣ Ι΄. Εν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 21 Ἰουλίου 1896 Ἀριθ. 453

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα πωρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α΄, β΄, γ΄, δ΄, ε΄, καὶ ς΄ ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθημεριναὶ ἐντυπώσεις.—Μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ διασκεδάζωμεν ;— Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ.—Πῶς πρέπει νὰ παίζουν τὰ παιδία (ὑπὸ κ. Αἰκατ. Λασκαρίδου) —Ἡ ἐτησία γυναικεία συνάθροισις τῶν Βερσαλιῶν (ὑπὸ κ. Λουΐζας Περέν).—Τὰ Χρυσάνθεμα.—Πῶς πρέπει νὰ κοιμώμεθα.—Ποικίλα.—Ἀλληλογραφία.—Συμβουλαί.—Συνταγαί.—Εἰδοποιήσεις.—Ἐπιφυλλίς.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλή μου φίλη,

Πόσον ἁπλοϊκὴ φαίνεσαι καὶ πόσον ὀλίγον μᾶς γνωρίζεις πιστεύουσα ὅτι διασκευδάζομεν τὸ θέρος ἐδῶ, ἀφοῦ τὰ θέα-, τρά μας δὲν ἀργοῦν, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς λοιπὰς πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης. Ἀλλὰ τὰ θέατρά μας ἀργοῦν χειμῶνα καὶ θέρος καὶ ἡ θέα τῶν μεγαλοπρεπῶν κτιρίων, ἅτινα ἱδρύθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀποτελεῖ μεγίστην εἰρωνείαν διὰ τὴν πλέον ἄμουσον τοῦ κόσμου πόλιν, τὰς σημερινὰς Ἀθήνας.

Ἴσως ἡ λέξις σοὶ φανῇ βαρεῖα, ἀφοῦ μάλιστα πρόκειται περὶ πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ καὶ τῆς τέχνης ἀποκλειστικῶς ἐκυριάρχησεν ἄλλοτε. Ἴσως σοὶ φανῇ περίεργον πῶς εἰς πόλιν, εἰς ἣν ἀνεδείχθησαν οἱ μέγιστοι τοῦ κόσμου δραματικοὶ συγγραφεῖς, εἰς τὴν ὁποίαν τόση ἀνεπτύχθη ἅμιλλα, τόσοι συνήφθησαν καλλιτεχνικοὶ ἀγῶνες, τόσος ἐδαπανήθη πλοῦτος, τόσος πρὸς τὴν τέχνην ἐπεδείχθη φανατισμός, σήμερον κτίρια μόνον πλούσια καὶ μεγαλοπρεπῆ ἐγείρονται, ὡς βωμοὶ κενοὶ θεῶν, ἀφοῦ αἱ Μοῦσαι ὄχι μόνον ἄσυλον, ἔστω καὶ προσωρινὸν, δὲν εὑρίσκουν ἐκεῖ, ἀλλὰ καὶ κακὴν κακῶς ἐκδιώκονται, ἐὰν, κατὰ τυχαίαν σύμπτωσιν, τίς ἐξ αὐτῶν παραπλανηθῇ ἕως ἐδῶ

Τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο φυσικόν, ἐὰν τῆς περιόδου αὐτῆς τῆς καλλιτεχνικῆς μας καταπτώσεως δὲν προηγεῖτο ἄλλη, προοιωνίσασα διὰ τὴν σύγχρονον Ἑλλάδα μέλλον καλλιτεχνικόν, πολὺ αἰσιώτερον τοῦ σημερινοῦ. Θὰ ἦτο φυσική, ἐπαναλαμβάνω, ἡ ἀμουσία τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, ἐὰν λάβῃ τις ὑπ' ὄψει τοὺς τόσους αἰῶνας τῆς δουλείας καὶ ἀποβαρβαρώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ αὐτὴ ἡ Βυζαντινὴ μουσικὴ ἀπετέλει πολυτέλειαν, μὴ ἐπιτρεπομένην ἢ εἰς τοὺς προνομιούχους τοῦ Φαναρίου. Τὸ θέατρον διὰ τὴν πρὸ τοῦ 1821 Ἑλλάδα ἦτο λέξις κενή, λέξις ἄγνωστος. Πλὴν δὲ τῆς φλογέρας, ἡ ὁποία μόνον ἀπὸ ποιμενικὰ στήθη ἐξέφερεν ἐμμέτρους καὶ περιπαθεῖς στόνους δούλης ψυχῆς, τὸ τετράχορδον, ἡ κιθάρα καὶ ἡ λύρα μόνον ἀνατολικὰς θρηνωδίας καὶ μυρολόγια παράχορδα τῶν ἀπορφανουμένων πάσης χαρᾶς καὶ εὐτυχίας τέκνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐτόνιζον.

Καὶ ὅμως ἡ τρυφερὰ, ἡ εὐαίσθητος, ψυχὴ τῶν πρώτων ἐλευθέρων ἑλληνικῶν γενεῶν καὶ ἐννόησε τὴν τέχνην καλλίτερον ἀπὸ τὰς μεταγενεστέρας καὶ ἐλάτρευσε καὶ ἐθεοποίησε τοὺς διερμηνεῖς αὐτῆς καὶ εὐχαρίστως ἐκ τῶν γλίσχρων τότε μέσων, ἅτινα διέθετεν, ἐδαπάνα διὰ τὰς καλλιτεχνικὰς ἀπολαύσεις της. Ἐὰν ἡ ἑλληνικὴ σκηνὴ ὑστέρει τότε κατὰ πολὺ τῆς συγχρόνου, τὸ Ἰταλικὸν ὅμως μελόδραμα ἐκυριάρχει καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν καὶ ὁ Ροσσίνης καὶ ὁ Βέρδης καὶ ἡ λοιπὴ χορεία τῶν μεγάλων Ἰταλῶν διδασκάλων ἐνανάριζαν μὲ τὴν γλυκεῖαν καὶ περιπαθῆ μουσικήν των τὴν ψυχὴν τῶν πατέρων μας, τὴν εἰς σφαίρας ἰδανικωτέρας δοκιμάζουσαν νὰ τανύσῃ τὰς πτέρυγάς της.

Δὲν εἶχον τότε θέατρα μαρμαροπελεκημένα, ἀλλ' οὔτε παραστάσεις τῆς τέχνης ἀλληγορικαὶ ἀπετέλουν τὸν πλοῦτον

καὶ τὴν ἐξωτερικὴν πολυτέλειαν τῶν σημερινῶν. Ἑκατομμύρια δὲν εἶχαν τότε δαπανηθῇ διὰ τὴν σκηνὴν παρὰ ὁμογενῶν ἑκατομμυριούχων, ἀλλ' οὔτε ἐπιτροπαὶ ἐπὶ ἐπιτροπῶν ἐμερίμνων καὶ ἠσχολοῦντο πρὸς διακανόνισιν τοῦ θεατρικοῦ ζητήματος. Τότε οἱ ἑκατομμυριοῦχοι ἐμετρῶντο εἰς τὰ δάκτυλα, καὶ οἱ δραματικοὶ συγγραφεῖς ἐπίσης. Ἀλλ' ὑπῆρχέ τι, τὸ ὁποῖον ἐξέλιπε σχεδὸν σήμερον ἀπὸ τὴν κοινωνίαν μας. Ὑπῆρχαν ἄνθρωποι μὲ καρδιάν, μὲ αἴσθημα, μὲ ἰδανικά, μὲ ὄνειρα καὶ δι' αὐτοὺς ὅλους ἡ τέχνη, τὸ θέατρον ἦτο τροφή, ἦτο ἀπόλαυσις, ἦτο ἀνάγκη ὑπερτάτη πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ὁποίας ὁ ἐνθουσιώδης σπουδαστὴς ὑπεβάλλετο εἰς πολυήμερον νηστείαν, ὁ ὑπάλληλος εἰς περιορισμὸν τῶν καθημερινῶν ἐξόδων του, καὶ ὁ ἀξιωματικὸς εἰς περικοπὴν τοῦ σιτηρεσίου του. Πλησίον αὐτῶν οἱ ὀλίγοι τότε πλούσιοι εἶχον ἀνοικτὰ τὰ βαλάντιά των πρὸς γενναίαν ἀμοιβὴν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν ἀρίστων καλλιτεχνῶν τῆς Εὐρώπης, οἱ ὁποῖοι ἐκαλοῦντο τότε καὶ διηρμήνευον ἔργα μεγάλων διδασκάλων, ἀντὶ τῶν σημερινῶν σαλτιμπάγκων, τῶν ἀποφοίτων τῶν ᾠδικῶν καφενείων τῶν ἀσημοτάτων τῆς Γαλλίας ἐπαρχιακῶν πόλεων, οἵτινες τέρπουν τὴν σύγχρονον Ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν μὲ αἰσχρολογήματα τοῦ Βοκκακίου καὶ τὰ παρόμοια κωμειδύλλια.

Αἱ ὀλίγαι αὐταὶ λέξεις, ἂν καὶ πικραί, ἂν καὶ ἀπογοητευτικαί, σοὶ ἀποδίδουν ὅμως πιστῶς τὴν παρ' ἡμῖν καλλιτεχνικὴν κίνησιν τῆς ἐποχῆς ἰδίᾳ τῶν θεάτρων, τῆς χειμερινῆς δηλαδὴ περιόδου, καθ' ἣν παντοῦ, ὅπου ὑπάρχει πολιτισμός, καλὸν θεατρον ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον καὶ κυριώτατον παράγοντα τῆς ψυχικῆς τῶν λαῶν καὶ κοινωνιῶν μορφώσεως.

Ἀλλ' ἡμεῖς ἔχομεν ἢ μᾶλλον εἴχαμεν κάποιαν θεατρικὴν κίνησιν καὶ κατὰ τὸ θέρος. Περὶ αὐτῆς θὰ σοὶ γράψω προσεχῶς, φοβουμένη μήπως σὲ κουράσω σήμερον, ἐκτεινομένη περισσότερον ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ διασκεδάζωμεν ;

Ἀλλὰ καὶ ἂν εἴχομεν θέατρα ἄξια λόγου θὰ μᾶς ἐπετρέπετο ἄρα νὰ διασκεδάζωμεν ; Ἰδοὺ ἡ ἐρώτησις, ἣν συχνὰ προβάλλω εἰς ἑαυτήν. Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἔχοντα νεκρὸν εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικεῖ νὰ χορεύῃ ; Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν βλέποντα τὴν οἰκίαν τοῦ γείτονός του καιομένην νὰ ψάλλῃ ; Ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἔχοντα ἀδελφὸν, ληστευομενον, διωκόμενον, δολοφονούμενον νὰ μεριμνᾷ περὶ ἀπολαύσεων καὶ τέρψεων τῆς ζωῆς ; Ἀλλὰ τότε ἡ συμπάθεια, ἡ ἀλληλεγγύη, ἡ φιλανθρωπία, αἵτινες ἀποτελοῦν τὰς κυριωτάτας ἀρετὰς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ τῆς γυναικὸς εἶναι κεναὶ ἐννοιῶν λέξεις, εἶναι μόνον τίτλοι, τοὺς ὁποίους προσοικειούμεθα χωρὶς κἂν νὰ αἰσθανώμεθα τὰς ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀπορρέουν ἐξ αὐτῶν.

Καὶ τί ἄλλο παρὰ φλόγες πυρὸς καταστρεπτικοῦ περιβάλλουν τὴν ἀτμόσφαιραν εἰς τὴν ὁποίαν ζῶμεν ; Τί, ἂν δὲν καιόμεθα ἡμεῖς καὶ καίονται ἄλλοι ; Μήπως οἱ ἄλλοι οὗτοι δὲν εἶναι ἀδελφοί, δὲν εἶναι τέκνα τῆς αὐτῆς μὲ ἡμᾶς μητρός ; Δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰ αὐτὰ μὲ ἡμᾶς δικαιώματα ἐπὶ τῆς εὐτυχίας, ἐπὶ τῆς ζωῆς, ἐπὶ τῆς χαρᾶς, ἐπὶ τῆς ἐλευθερίας ;

Καὶ ἐνῷ αὐτοὶ καταστρέφονται, ἐνῷ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἡμέρας εἰς τὴν ἄλλην χάνουν ζωήν, πλοῦτον, ἑστίαν περίβαλψιν· ἐνῷ ὁ τοῦ ἑκουσίου θανάτου χωρισμὸς ἀποσπᾷ τὰ τέκνα ἀπὸ τὴν πατρικὴν ἀγκάλην, τὰς μητέρας ἀπὸ τοὺς υἱούς, τὰς ἀδελφὰς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς, ἡμεῖς θὰ σκεπτώμεθα ἐὰν διασκεδάζωμεν καὶ πῶς διασκεδάζομεν ;

Θὰ ἐντρεπόμην κἂν νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ διασκεδάσεων καὶ νὰ παραπονεθῶ δι' ἔλλειψιν τοιούτων. Εἰς παρομοίας περιστάσεις εἰξεύρεις τί εἴδους διασκέδασις ἐπιβάλλεται εἰς ἡμᾶς ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ εἰς σᾶς τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἀπολαμβανούσας ὅλας τὰς εὐτυχίας τῆς ζωῆς ; Ἀκριβῶς πᾶν ὅτι ἀνέφερα εἰς τὴν ἐγκύκλιόν μου, ἣν εἰς κλειστὴν ἐπιστολὴν πρὸ ἡμερῶν σοὶ ἀπέστειλα. Καὶ τὴν ἀντιγράφω ὁλόκληρον, ἵνα καὶ αἱ μὴ λαβοῦσαι τοιαύτην συμμορφωθοῦν πρὸς τὸ περιεχόμενόν της :

«Νὰ στρατολογηθῶμεν ὅλαι αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καρδιάν εἰς τὰ στήθη καὶ ὄχι μηχανικὰ δοχεῖα αἵματος, αἱ ὁποῖαι ἔχουν αἴσθημα καὶ αὐταπάρνησιν καὶ ἀγάπην καὶ ἐνθουσιασμὸν καὶ εἶναι ἀπηλλαγμέναι οἰκογενειακῶν καθηκόντων καὶ ὑποχρεώσεων καὶ νὰ εἴπωμεν : Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διισχυρίζονται ὅτι εἴμεθα μόνον σκεύη πρὸς διαιώνισιν τοῦ εἴδους καὶ ἔπιπλα κομψὰ τῶν οἴκων δὲν εἰξεύρουν τί λέγουν· εἴμεθα ἡμεῖς ὡς καὶ οἱ ἄνδρες τέκνα τῆς μεγάλης μητρός, ἥτις ἔχει ἀνάγκην καὶ τῆς ἰδικῆς μας συνδρομῆς καὶ τῆς ἰδικῆς μας ὑποστηρίξεως. Σήμερον ἐκεῖ κάτω οἱ ἀδελφοί μας σφάζονται. Αἱ ἀδελφαί μας ἀτιμάζονται. Τὰ τέκνα των κρεουργοῦνται. Σήμερον ἐδῶ ὀλίγα βήματα μακρὰν τῶν πλατειῶν μας καὶ τῶν θεάτρων μας καὶ τῶν περιπάτων μας στενάζουν γυμναί, ρακένδυτοι, ἄστεγοι, νήστεις τόσαι δυστυχεῖς μητέρες καὶ σύζυγοι καὶ ἀδελφαί, τῶν ὁποίων αἱ οἰκίαι κατηδαφίσθησαν, τὰ ἔπιπλα καὶ τὰ σκεύη καὶ τὰ ἐνδύματα διηρπάγησαν, ὁ πλοῦτος ἐδημεύθη καὶ οἱ σύζυγοι καὶ οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἐφονεύθησαν, ἢ ἀγωνίζονται τὸν ὑπέρτατον τῆς ἐλευθερίας ἀγῶνα.

Ἂς πράξωμεν ὑπὲρ τούτων, ἀλλ' ἰδίᾳ ὑπὲρ ἐκείνων ὅ,τι μᾶς εἶναι δυνατόν. Δὲν εἶναι δίκαιον, δὲν ἐπιτρέπεται εἰς γυναῖκας λαοῦ χριστιανικοῦ, λαοῦ πολιτισμένου νὰ μένωσι ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι πρὸ τοιαύτης συμφορᾶς. Ὅσαι ἐξ ἡμῶν ἔχουν τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἑνώσουν τὰς δυνάμεις των μετὰ τῶν ἐκεῖ ἀγωνιζομένων, ἂς μὴ χάσουν καιρόν. Δι' ἡμᾶς δὲν ἀπαιτοῦνται οὔτε ὅπλα, οὔτε πυριτιδοβολαί. Ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δὲν ἐγεννήθημεν διὰ νὰ χύνωμεν αἷμα, ἀλλὰ νὰ δίδωμεν τὸ ἰδικόν μας ὑπὲρ τῶν ἄλλων. Ἡμεῖς προωρίσθητεν νὰ κλείωμεν καὶ ὄχι νὰ ἀνοίγωμεν πληγάς, νὰ παρηγορῶμεν, καὶ νὰ περιθάλπωμεν. Οἱ πληγωμένοι μας ἐκεῖ ἀποθνήσκουν, στερουμένοι νοσηλείας καὶ περιθάλψεως καὶ φαρμάκων. Οἱ πόνοι των θὰ εἶναι ὀλιγώτερον ὀδυνηροί, ἐὰν γυναικεία χεὶρ ἐπιδένῃ τὰς πληγάς των, ἐὰν βλέμμα γυναικὸς παρακολουθῇ τὴν ἀγωνίαν των, ἐὰν ἀπὸ στόμα γυναικὸς ἐκπέμπωνται ὑπὲρ τῆς σωτηρίας των προσευχαὶ καὶ ἱκεσίαι πρὸς τὸν θεόν.

Ἀλλὰ καὶ αἱ ἐδῶ, αἱ τῶν πάντων στερηθεῖσαι καὶ ἀπορφανωθεῖσαι οἰκογένειαι ἔχουν ἀνάγκην τῆς ἀμέσου καὶ συντόνου συνδρομῆς μας. Ἂς ἀναπληρώσουν αἱ πλούσιαι, αἱ δυνάμεναι ἐκ τῶν ἡμετέρων τὰ κενά, τὰ ὁποῖα ἀφίνει ἐν τῇ περιθάλψει τῶν ἀπόρων ἡ Κυβερνητικὴ μέριμνα. Οἱ ἄνδρες ἔχουν ὅλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ εἶναι φιλάνθρωποι, ἀλλ' αἱ χεῖρές των εἶναι φύσει ἀδέξιοι εἰς τὴν ἐξάσκησιν τῆς φιλανθρωπίας.»

Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀσχολίας, ἀντὶ τῶν ἐπιζητουμένων διασκεδάσεων, ἃς ἐπιδοθῶμεν ἡμεῖς εἰς τὸ ὡραῖον καὶ εὐγενὲς αὐτὸ ἔργον. Θὰ λησμονήσωμεν τότε πρὸ τῆς τόσον ἀπελπιστικῆς συμφορᾶς τῶν ἄλλων καὶ τοὺς ἀφορήτους καύσωνας τῶν ἡμερῶν αὐτῶν καὶ τὴν ἀνίαν καὶ μονοτονίαν τοῦ θέρους.

Πρὸς σᾶς δὲ τὰς ἀπολαμβανούσας ὅλην τὴν χαρὰν καὶ ὅλας τὰς εὐτυχίας ζωῆς ἀνέτου, ἀπολαυστικῆς, πολιτισμένης, πρὸς σᾶς αἱ ὁποῖαι μόνον ρόδα καὶ μειδιάματα ἀπαντᾶτε εἰς τὸν δρόμον σας, αἱ ὁποῖαι ζῆτε εἰς τὴν χλυδὴν καὶ τὴν πολυτέλειαν, τῶν ὁποίων οἱ πόδες βυθίζονται εἰς χνοώδεις τάπητας καὶ τὰ τρυφερὰ κάλλη περιβάλλονται ἀπὸ τρίχαπτα καὶ ἀερώδη ὁλοσηρικά, τῶν ὁποίων ἓν φόρεμα, ἓν κόσμημα ἀντιπροσωπεύει πλοῦτον ὅλον, θὰ ἔλεγα; Ἑνωθῆτε, ἀδελφωθῆτε. Ἐλαττώσατε τὰ πολύτιμα ἄνθη τῶν θερμοκηπίων σας. Ἀφαιρέσατε ἕνα ἢ δύο πολυτίμους λίθους ἀπὸ τὰς ἀπειροπληθεῖς πυξίδας σας, ἐνδυθῆτε κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν μὲ ἓν φόρεμα βαμβακερόν, ἀφαιρέσατε ἓν ἔδεσμα ἐκ τῆς πλουσίας συλλογῆς τοῦ menu σας, ἐλαττώσατε κατὰ ἓν γλύκισμα, τὴν ποικιλίαν καὶ τὸν πλοῦτον τῶν ἐπιδορπίων σας καὶ μὲ τὸ ἀντίτιμον τῶν περιττῶν τούτων σπαταλῶν σας ἀγοράσατε ὑφάσματα καὶ φάρμακα καὶ στείλατέ τα ἐκεῖ. Διαθέσατε ἓν ποσόν, ὅπως ἐνοικιασθοῦν ἐδῶ οἰκήματα ἀνθρώπινα, ἐν οἷς νὰ ἐγκατασταθοῦν αἱ δυστυχεῖς αἱ δίκην κτηνῶν καὶ ἐμπορευμάτων εἰς ἀποθήκας καὶ εἰς τὸ ὕπαιθρον διαιτώμεναι, ὅπως κατοικήσουν καὶ ζήσουν ὡς ἄνθρωποι καὶ ὄχι ὡς ζῶα. Ἐὰν ἔχασαν τὸ πᾶν, ἐὰν μαύρη ἔνδεια διεδέχθη τὸν χθεσινὸν πλοῦτον καὶ τὴν χθεσινὴν εὐμάρειάν των, δὲν εἶναι διὰ τοῦτο ἢ περισσότερον ἄξιαι συμπαθείας καὶ οἴκτου καὶ συνδρομῆς καὶ ὑποστηρίξεως. Δὲν κατεστράφησαν εἰς κερδοσκοπικὰς ἐπιχειρήσεις. Δὲν ἠσώτευσαν τὸν πλοῦτον των εἰς ἀσωτείας καὶ πολυτέλειαν. Δὲν ἠσέβησαν πρὸς τὸν Θεόν. Δὲν ἔκλεψαν, δὲν ἠπάτησαν. Δὲν ἡμάρτησαν. Ἐν ἐπόθησαν ! τὴν ἐλευθερίαν των. Ἐν ἐπεδίωξαν τὴν συντριβὴν τῶν ἁλύσεών των, τὴν διάσπασιν τῶν δεσμῶν των. Τὴν σωτηρίαν τῆς ζωῆς των. Τὴν περιφρούρησιν τῆς τιμῆς των. Ἡ ἐκκλησία τοὺς τοιούτους ἥρωας ἐτάσσει μεταξὺ τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων της. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐγκαταλείπωμεν τὰς οἰκογενείας αὐτὰς εἰς τὴν δυστυχίαν, εἰς τὴν καταφρόνησιν καὶ τὴν ἀθλιότητα;»

Εἰς τὴν θερμοτάτην ταύτην ἐπίκλησίν μας, μόνον αἱ γυναῖκες τῆς Λεβαδείας κατώρθωσαν συντόνως νὰ ἐνεργήσουν καὶ ἀποτελεσματικῶς διὰ τὸν μικρὸν τόπον των νὰ ἐργασθοῦν. Τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν κ. κ. Αἰκατερίνης Μανούσκου καὶ Σοφίας Παπασπύρου καὶ τῶν ἐνθουσιωδῶν δεσποινίδων Ζωΐτσας Ὀδυσσέως, Ἰουλίας Μιχοπούλου, Εὐγενίας Χαραλαμπίδου καὶ Φλώρας Ἰωάννου διωργανώθη λαχεῖον διὰ κέντημα τὸ ὁποῖον αἱ τρυφεραὶ χεῖρες τῶν καλῶν δεσποινίδων ἐφιλοτέχνησαν. Καὶ τὸ κέντημα των αὐτὸ ἔφερεν ἐθνικὸν χαρακκῆρα. Ἦτο ὁ ἱερός μας βράχος, ἡ ἁγία κιβωτὸς τοῦ πλούτου μας, τοῦ μεγαλείου μας, τῆς περιφανοῦς καὶ ἀφθίτου δόξης μας. Εἶναι ἡ Ἀκρόπολις προοιωνίζουσα ἴσως τὸν θρίαμβον τῆς νεωτέρας μὲ θρησκείας καὶ τῆς ἀναγεννηθείσης πατρίδος. Τὴν εὐγενῆ ταύτην δρᾶσιν των μᾶς ἐγνώρισε δι' ὡραίας καὶ συγκινητικῆς ἐπιστολῆς της ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14 Ἰουλίου ἡ δεσποινὶς Ζωΐτσα Χ. Ὀδυσσέως. Ἐκ τοῦ λαχείου τούτου εἰσεπράχθησαν τετρακόσιαι πεντήκοντα (450) δρ. Τὸ ὡραῖον καὶ πατριωτικὸν παράδειγμα τῶν Ἑλληνίδων τῆς μικρᾶς αὐτῆς πόλεως μᾶς δίδει τὸ μέτρον τῆς ἀποτελεσματικῆς συνδρομῆς, ἣν θὰ δύνανται νὰ παράσχουν ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες, ἐὰν ὡς ἐλπίζομεν, ὑπὸ τοιούτων εὐγενῶν καὶ πατριωτικῶν αἰσθημάτων ἐμφορούμεναι ἐργασθῶσι.

Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ αἱ Ἑλληνέδες εἰς πυρετῶδη κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εὑρίσκονται κίνησιν. Ἐπιτροπαὶ ἐσχηματίσθησαν, ἔρανοι συνελέγησαν, φορέματα καὶ ἀσπρόρρουχα καὶ φάρμακα ἐζητήθησαν· πᾶσαι αἱ τάξεις ἀπὸ τῶν ἀνωτάτων μέχρι τῶν κατωτάτων συνεκινήθησαν. Μία πολυμελὴς ἐπιτροπὴ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς εὐγενοῦς τῆς πόλεώς μας δης κ. Ἀσπασ. Ρώμα κατηρτίσθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης Πέμπτης. Ἑτέρα ὁμάς, ὡς εἶχον γράψει τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν, ὑπὸ τὴν προεδρείαν σεβαστῆς καὶ φιλανθρωποτάτης δεσποίνης. ἐπιθυμούσης ὡς καὶ αἱ ὑπ' αὐτὴν κυρίαι νὰ ἐργασθῇ ἀθορύβως. σιωπηλῶς, ὡς ἐπιβάλλει τὸ ἀληθὲς τῆς ἀλληλοβοηθείας καὶ φιλανθρωπίας πνεῦμα, ἀπὸ δεκαπενθημέρου ἤδη περισυλλέγει ἐνδύματα καὶ φάρμακα. Αἱ μαθήτριαι τῶν κυριωτέρων ἰδιωτικῶν Παρθεναγωγείων μας τῇ εἰσηγήσει τῆς αὐτῆς ὁμάδος ράπτουν ἀσπρόρρουχα ἀντὶ πάσης ἄλλης τῶν διακοπῶν των διασκεδάσεως. Ἄλλαι μικραὶ ὁμάδες χωρὶς θόρυβον, χωρὶς πλοῦτον ἐργάζονται εἰς ἴδιον ἑκάστη κύκλον, ἀλλ' ὅλαι ὁμοῦ δι' ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν σκοπόν, διὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ὡραίαν ἰδέαν.

Θὰ κηύχομεθα, θὰ ἐπεθυμοῦμεν, ἵνα ὅπου γῆς γωνία ὑπάρχῃ Ἑλληνὶς καὶ εἰς τὰ ἀπώτατα αὐτὰ τοῦ κόσμου σημεῖα, ἀπὸ τὸ αὐτὸ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας νὰ ὁρμηθῶσιν αἴσθημα, διὰ τὸν αὐτὸν εὐγενῆ καὶ ἱερὸν νὰ ἐργασθῶσι σκοπόν.

Μίαν μόνον σύστασιν θὰ κάμωμεν πρὸς πάσας εἴτε τὰς εἰς σωματεῖα συγκεντρωμένας, εἴτε τὰς ἐν ἀδελφικῇ συμπράξει ἐργαζομένας νὰ ἀποφύγουν τὴν πανηγυρικὴν καὶ πομπώδη καὶ ἐπιδεικτικὴν ἐξάσκησιν τῆς φιλανθρωπίας. Νὰ λείψουν αἱ μουσικαὶ συναυλίαι καὶ αἱ δημόσιαι συναθροίσεις καὶ οἱ χοροὶ καὶ αἱ εὐεργετικαὶ παραστάσεις ἀπὸ τὰ προγράμματά των. Νὰ λείψουν αἱ δημοσίαι ἀπαριθμήσεις τῶν ὑποκαμίσων καὶ φορεμάτων τὰ ὁποῖα διενεμήθησαν χθὲς ἐκεῖ καὶ σήμερον ἐδῶ. Νὰ λείψῃ ἰδίᾳ ἡ ταπείνωσις, εἰς ἣν ὑποβάλλονται οἱ δυστυχεῖς πρόσφυγες τώρα μὲ τὰ βοηθήματα, τρέχοντες ἀπὸ γραφείων εἰς ἐπιτροπὰς καὶ ἀπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὰς οἰκίας τῶν συμβούλων.

Ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ Κρητικοῦ λαοῦ

Νὰ μὴ λησμονηθῇ ἰδίᾳ ὅτι ὁ Κρητικὸς λαὸς, ὡς εἶναι γενναῖος, ὡς εἶναι ἀτρόμητος καὶ ἀκατάβλητος, εἶναι καὶ δικαιοῦται νὰ εἶναι καὶ ὑπερήφανος. Νὰ μὴ λησμονηθῇ ὅτι αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία τῶν προσφύγων δὲν εἶναι τέκνα ἐπαιτῶν, ἀλλ' ἀνθρώπων εὐγενῶν, εὐγενεστέρων καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς πολυταλάντους καὶ τιτλούχους τοῦ κόσμου, ἀφοῦ

οἱ τίτλοι καὶ ἡ εὐγένεια εἶναι δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν ἀπεκτήθησαν μόνον διὰ τῆς ἀνδρείας καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ, μόνον διὰ τῆς σπάθης καὶ τῶν ὅπλων.

Ἰδοὺ, φίλη μου, τί συχνὰ ἐλησμόνησαν αἱ τῶν ἀνδρῶν ἐπιτροπαὶ καὶ τί δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μὴ ἐννοήσῃ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ ἡ γυναικεία καρδία.

Ὅπως πρὸς τοὺς ἐκπεσόντας ἀπὸ τῶν ἀξιωμάτων καὶ τοῦ πλούτου των ἄρχοντας παρεχομένη βοήθεια γίνεται μὲ τρόπον εὐγενῆ καὶ ἁβρὸν, μυστικὰ, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ κἂν ἡ μία χεὶρ τί κάμνει ἡ ἄλλη, χωρὶς ὁ βοηθούμενος νὰ ὑποφέρῃ τὴν ταπείνωσιν καὶ καταφρόνησιν τοῦ ἐπαίτου, οὕτω καὶ αἱ διὰ τῆς γυναικείας χειρὸς παρεχόμεναι συνδρομαὶ πρέπει νὰ δίδωνται μὲ ἁβρότητα, μὲ φιλίαν, μὲ ταπεινοφροσύνην, εἰς τρόπον ὥστε ἡ δίδουσα νὰ φαίνεται μᾶλλον εὐγνώμων τῆς λαμβανούσης. Ἡ δίδουσα γυνὴ πρέπει νὰ συνοδεύῃ τὴν φέρουσαν τὸ βοήθημα χεῖρα μὲ μειδίκμα μητρὸς πρὸς κόρην, ἀδελφῆς πρὸς ἀδελφὴν καὶ ὄχι μὲ ὑπεροψίαν καὶ ἐγωϊσμὸν ἐλεούσης πρὸς ἐλεουμένην, ἀρχοντίσσης πρὸς δυστυχῆ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩΝ ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Λεβάδεια, τῇ 14 Ἰουλίου 1896.

Ἀγαπητὴ Κυρία,

Τὰ παθήματα τῶν δυστυχῶν ἀδελφῶν μας Κρητῶν καὶ ἡ πατριωτική σας φωνὴ ὑπὲρ αὐτῶν δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ συγκινήσῃ καὶ τὴν σκληροτέραν καρδίαν. Ἀμέσως ἐσκέφθημεν τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ φανῶμεν χρήσιμοι καὶ βοηθήσωμεν αὐτούς. Κοινῇ ἀποφάσει τῶν κ. κ. Σοφίας Παπασπύρου καὶ Αἰκατερίνης Μανούσκου καὶ τῶν Δεσποινίδων Ἰουλίας Μιχοπούλου, Εὐγενείας Χαραλαμπίδου, Φλώρας Ἰωάννου καὶ ἐμοῦ ἐκεντήσαμεν τὴν Ἀκρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ὁποίαν ἐθέσαμεν εἰς λαχεῖον. Ἐξ αὐτοῦ εἰσεπράξαμεν 450 δρ. Ἂν καὶ τὸ ποσὸν εἶναι ἐλάχιστον ἀπέναντι τῶν ἀναγκῶν των, ἐν τούτοις ἡμεῖς, Κυρία μου, λογιζόμεθα εὐτυχεῖς, διότι τὸ κατὰ δύναμιν εἰργάσθημεν ὑπὲρ αὐτῶν, εὐχόμεναι ἐκ καρδίας νὰ ἴδωμεν ἐλευθέραν τὴν ἡρωϊκὴν μάρτυρα. Διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως.

Ζωΐτσα Χ. Ὀδυσσέως.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΙΖΟΥΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γ'.

Καὶ πῶς ἔχουσι βραδύτερον πρὸς τὰς διασκεδάσεις τὰ οὕτως ἀνατραφέντα παιδία; Φυσικώτατα εἶναι ἐστερημένα τῆς χαρᾶς ἐκείνης τῶν εὐτυχῶν, ἀθώων καὶ ἀληθῶς θελκτικῶν ἡδονῶν τῶν εἰς μεγαλητέραν ἡλικίαν (ἐν τῇ Δύσει συνήθως 18 ἐτῶν), τὸ πρῶτον εἰς τὸν λεγόμενον κόσμον εἰσαγομένων νέων καὶ νεανίδων. Πᾶς ὁ αἰσθανθεὶς τοὺς παλμοὺς ἐκείνους δύναται νὰ βεβαιώσῃ τὸ μέγεθος τῆς στερήσεως ταύτης! Ἀλλ' αὕτη δὲν εἶναι ἡ μόνη θλιβερὰ συνέπεια τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς. Διότι ἐκ τῶν παιδίων τούτων ὅσα μὲν διαφυλάττουσι τὴν πρὸς τὰ τοιαῦτα κλίσιν δὲν δύνανται ὡς ἐνήλικα νὰ εὐχαριστῶνται εἰς ὀλίγους χορούς, ἀφ' οὗ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐσύχναζον εἰς τοιούτους, ἐξ οὗ καθίστανται ἀπαιτητικὰ καὶ σκληρὰ πολλάκις πρὸς τοὺς γονεῖς των· ἡ δὲ πρώτη ἀποτυχία των, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ πρώτη δυστυχία αὐτῶν, δι' ἧς ἀποτόμως ἀποκαλύπτεται αὐτοῖς ἡ σκληρὰ πραγματικότης, καθ' ἣν προορισμὸς τοῦ βίου δὲν εἶναι, μόνη ἡ τέρψις καὶ ἡ διασκέδασις, φέρει αὐτὰ εἰς ἀπόγνωσιν, εἰς ἀποθάρρυνσιν καὶ παριστᾷ αὐτοῖς τὸν βίον ἀποτρόπαιον καὶ δυσφόρητον. Ὅσα δὲ ὀλιγωτέραν πρὸς ταῦτα εἶχον κλίσιν, ταχέως βαρύνονται τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ βίου, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ πάντα τὰ λοιπά· αἰσθάνονται λοιπὸν κόρον καὶ ἀνίαν πρὶν ἔτι ἡλικιωθῶσιν, εἶναι ἐξηντλημένα, δηλ. πράγματι blasés, μὴ δυνάμενα νὰ εὕρωσι τοῦ λοιποῦ οὐδὲν εἶδος θελγήτρου ἐξ οἱασδήποτε τέρψεως, οὐδὲ νὰ αἰσθανθῶσιν ἴχνος ἐνθουσιασμοῦ πρὸς ὅ,τι δήποτε ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν, στερούμενα οὕτω διὰ παντὸς τῆς πηγῆς ταύτης πάσης εὐγενοῦς καὶ ὑψηλοτέρας ἐμπνεύσεως καὶ λατρείας! Ὅταν δὲ τὰ ἀπογοητευμένα ταῦτα ὄντα αἰσθανθῶσι τὸ ἐν αὐτοῖς ἀνεπανόρθωτον κακὸν καὶ μάτην προσπαθήσωσι βραδύτερον νὰ πληρώσωσι διὰ παντοίων μέσων τὸ ἀπελπιστικὸν ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῇ διανοίᾳ αὐτῶν κενὸν, τότε δυστυχῶς καὶ ταῦτα μετὰ πικρίας αἰτιῶνται τῶν γονέων αὐτῶν, ὅτι ὡδήγησαν αὐτὰ εἰς τὸν ὄλεθρον τοῦτον ἢ ὅτι δὲν προεφύλαξαν αὐτὰ ἀπ' αὐτοῦ!

Τί λοιπὸν τὸ πρακτέον; Ποίας τέρψεις πρέπει νὰ παρέχωμεν εἰς τὰ τέκνα μας. εἰς ποίας διασκεδάσεις νὰ εἰσάγωμεν αὐτά; Καθῆκον ἡμῶν ἐν πρώτοις εἶναι νὰ παραστήσωμεν εἰς τὰ παιδία τὰς τέρψεις καὶ ἀνέσεις ὡς συνέπειαν μόνον καὶ ἀμοιβὴν τῆς δράσεως καὶ τῆς ἐργασίας καὶ νὰ συνειθίσωμεν αὐτὰ μικρόθεν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ ὅτι πραγματικὴ τέρψις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ πνευματικῆς ὠφελείας. Ὅταν ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἠθικὴ ὕπαρξις δὲν αἰσθάνηται προαγωγήν τινα ἢ ὠφέλειαν ἐν τῇ τέρψει ἢ καὶ ἁπλῶς, ὅταν δὲν δύναται νὰ συμμετέχῃ ταύτης, ὡς ὅλως ὑλικῆς καὶ ἐπιπολαίου οὔσης, τότε ὅσον μεγαλητέρα εἶναι ἡ στιγμιαία ἔξαψις τῶν παθῶν καὶ ἡ φαινομένη εὐθυμία, τοσοῦτον ἀμέσως καὶ μεγίστη ἐπέρχεται ἡ ἀπογοήτευσις καὶ ἡ τῆς ψυχῆς ἀνία καὶ βαρυθυμία. Ταῦτα δὲν πρέπει νὰ λέγωνται θεωρητικῶς εἰς τὰ παιδία, ἡ ἀγωγὴ ὅμως αὐτῶν ὁλόκληρος πρέπει νὰ τείνῃ εἰς τὸ νὰ παρασκευάσῃ αὐτὰ πρὸς τὰς ἀληθείας ταύτας, πρὸ πάντων δὲ διὰ τοῦ σπουδαιοτέρου τῶν παιδαγωγικῶν μέσων, ἤτοι τῆς ἕξεως· Ὅπως ἡ μάθησις, δηλ. αἱ εἰς τὰ παιδία ἀλληλοδιαδόχως παραδιδόμεναι γνώσεις ὀφείλουσι νὰ ὦσιν ἀνάλογοι, οὐ μόνον πρὸς τὴν ἡλικίαν αὐτῶν. ἀλλ' ἀκόμη καὶ πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν φύσιν ἑκάστου παιδὸς, οὕτω καὶ τὰ παίγνιά των, αἱ τέρψεις καὶ αἱ βαθμηδὸν παρεχόμενοι αὐτοῖς διασκεδάσεις, ὀφείλουν νὰ ὦσιν ἀνάλογοι πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν ἑκάστου. Ἐπειδὴ δὲ τὸ παιδίον ὁλοψύχως παραδίδεται εἰς τὸ παίγνιον, ἑπόμενον εἶναι ὅτι τοῦτο, δηλ. τὸ παίγνιον, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι σπουδαιότατον μέσον παιδαγωγήσεως, δι' οὗ δυνάμεθα νὰ συνδράμωμεν καὶ συμπληρώσωμεν τὰ λοιπὰ μέσα τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ, δι' οὗ ἰδίως δυνάμεθα, καταλλήλως διευθυνομένου, νὰ ἐξεγείρωμεν πάσας τὰς ἐν τῇ τρυφερᾷ ψυχῇ εὐγενεῖς καὶ ὑψηλὰς τάσεις καὶ δυνάμεις αὐτοῦ καὶ αὐτὴν τὴν ἀγάπην παντὸς ἀληθοῦς, ἀγαθοῦ καὶ ὡραίου. Ἀλλ' ἵνα τὸ παίγνιον καὶ αἱ πνευματικαὶ τέρψεις φέρωσι τὰ ἀγαθοποιὰ αὐτῶν ἀποτελέσματα, πρέπει νὰ διατηρηθῇ πρὸ πάντων ἡ ἀφέλεια καὶ ἀθωότης τοῦ παιδὸς, ἡ θελκτικὴ ἐκείνη παιδικὴ χαρὰ, ἣν παρατηροῦμεν εἰς πᾶσαν ἀδιάφθορον καὶ ἁγνὴν φύσιν, ἧς ἡ καρδία πάλλει εἰς τὴν θέαν ὡραίου ἄνθους, εἰς τὸ ἄκουσμα κελαδήματος πτηνοῦ καὶ συγκινεῖται ἐκ τῶν χροιῶν καὶ τῶν σχημάτων τῶν νεφῶν, τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἢ ἄλλων φυσικῶν φαινομένων. Πῶς ὅμως νὰ ἐξεγερθῇ καὶ νὰ διατηρηθῇ ἡ τοιαύτη παιδικὴ χαρὰ, ὁ ἄφευκτος οὗτος πρὸς πᾶν ἀγαθὸν αἴσθημα ἱερὸς ἐνθουσιασμὸς, ὅταν τὸ παιδίον οὐδέποτε παρετήρησε τὰ αἰσθήματα ταῦτα εἰς τοὺς γονεῖς του, καὶ ὅταν ἀπ' ἐναντίας μικρόθεν συνείθισε καὶ αὐτὸ ἀκόμη ν' ἀδιαφορῇ περὶ παντὸς ὡραίου, ἀγαθοῦ καὶ ὁσίου, νὰ θεωρῇ δὲ ὡς τὸ μόνον τέρμα ὅλης τῆς ἀγωγῆς καὶ ὑπάρξεώς του αὐτὴν τὴν ἐπιπόλαιον καὶ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν τῆς παρ' ἀνθρώποις εὐδοκιμήσεως; Ὁμοιάζει τὸ τοιοῦτον δυστυχὲς πλάσμα πρὸς καρπὸν, καταπίπτοντα πρὸ τῆς πλήρους ὡριμάνσεώς του.

Ὦ μητέρες! μόνον σεῖς δύνασθε νὰ προφυλάξητε τὰ τέκνα σας ἐκ τοῦ ὀλέθρου τούτου· μόναι σεῖς μετὰ τοῦ γάλακτός σας ἀκόμη δύνασθε νὰ ἐνσταλάξητε πᾶν ἱερὸν καὶ ὡραῖον εἰς τὰς ἀθῴας αὐτῶν ψυχὰς καὶ νὰ διεγείρητε ἐγκαίρως ἐν αὐταῖς τὸ ἀληθὲς θρησκευτικὸν αἴσθημα, ὅπερ τότε καὶ μόνον καθίσταται ἡ βάσις πάσης ἐν τῷ μέλλοντι τελειοποιήσεως αὐτῶν, πάσης ἠθικῆς ἐξεγέρσεως!

Πολλὰ εἶναι τὰ περὶ παιγνίου τῶν παίδων λεκτέα, ἀλλ' ἐνταῦθα πρόκειται ἰδίως περὶ ἐπιθεωρήσεως τῶν δυναμένων ν' ἀντικαταστήσωσι σκοπίμως τὰς ἀνωτέρω ἀναφερθείσας ἀνοικείους καὶ ἐπιβλαβεῖς διὰ τοὺς παῖδας διασκεδάσεις. Πόσον σπουδαίαν θέσιν μεταξὺ τούτων ἠδύναντο νὰ καθέξωσιν αἱ ἥρεμοι ἐκεῖναι ἡδοναὶ, ἃς ὁ γονεὺς καὶ ὁ παιδαγωγὸς δύνανται ἀφθόνως νὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς παῖδας, ἐξ αὐτοῦ τοῦ πλουσίου ταμείου τῆς φύσεως λαμβάνοντες τὰ βοηθήματα, εἴτε διὰ τοῦ καταρτισμοῦ διαφόρων συλλογῶν, εἴτε διὰ περιπάτων, ἢ τέλος δι' ἐκδρομῶν, καθ' ἃς μάλιστα συνδέεται καὶ ἡ σωματικὴ ἄσκησις πρὸς τὴν τῆς ψυχῆς ἀνύψωσιν! Ἀλλὰ κατὰ πάντα ταῦτα δέον, ὡς ἐρρέθη ἤδη, ὁ καθοδηγῶν τὸ παιδίον νὰ αἰσθάνηται ἀνάλογον πρὸς τὰ τοιαῦτα ἐνδιαφέρον καὶ ἀγάπην, διότι ἄλλως μάτην ἤθελεν ἐπιζητήσει τὴν διέγερσιν τῶν παρομοίων αἰσθημάτων ἐν τῇ τρυφερᾷ ψυχῇ ἐκείνου. Δὲν δυνάμεθα νὰ δώσωμεν ὅ,τι ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν ἔχομεν! Καὶ ἡ ἐπίσκεψις τῶν μουσείων ἔπρεπε νὰ καταλογίζηται εἰς τὰς τέρψεις τῶν παίδων, ἀλλὰ πρὸς τοῦτο καὶ ταῦτα ὤφειλον νὰ καθίστανται βαθμηδὸν πλουσιώτερα καὶ τελειότερα, νὰ γίνηται δὲ συχνοτέρα αὐτῶν χρῆσις.

Αἰκατερίνη Λασκαρίδου

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΘΡΟΙΣΙΣ ΤΩΝ ΒΕΡΣΑΛΙΩΝ

(ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ ΕΚ ΠΑΡΙΣΙΩΝ)

Ἡ ἐτησία ἐν Βερσαλίαις γυναικεία συνάθροισις ὑπῆρξε κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο πολὺ πλέον ἐνδιαφέρουσα τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Μεθ' ὅλην τὴν ἐπικρατήσασαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κακοκαιρίαν περὶ τὰς τετρακοσίας κυρίας συνῆλθον εἰς τὸ ὡραῖον ἄλσος τοῦ διοργανωτοῦ τῆς συναθροίσεως ταύτης κ. Ἀνδραὶ καὶ πολλαὶ διαλέξεις καὶ σοφοὶ λόγοι ἠκούσθησαν μετὰ προσοχῆς καὶ ἐνδιαφέροντος. Ἡ ἐφετεινὴ συνάθροισις τοῦτο εἶχε τὸ ἔκτακτον, ὅτι ἐνῷ συνήθως αἱ διαλέξεις καὶ αἱ ὁμιλίαι, αἱ γενόμεναι εἰς αὐτὴν περιεστρέφοντο μᾶλλον περὶ τὴν φιλανθρωπικὴν δρᾶσιν τοῦ γυναικείου φύλου, σήμερον ὁ κύκλος τῶν συζητήσεων ἐγένετο πολὺ εὐρύτερος, περιλαμβάνων καὶ ζητήματα κοινωνικά, παρὰ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται ἡ εὐτυχία, αὐτὴ ἡ ὕπαρξις τῶν γυναικῶν, τῶν παίδων καὶ τῆς ἐν γένει ἀνθρωποτήτος.

Μεταξὺ ἄλλων τὸν λόγον ἔλαβε καὶ ἡ κοινὴ φίλη κ. Ἰσαβέλλα Βοζελώ, παρακληθεῖσα νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἔργου καὶ τῆς δράσεως μιᾶς τῶν πρώτων διοργανωτριῶν τῶν συναθροίσεων τούτων, τῆς ἀοιδίμου Αἰμιλίας δε Μορσιέ.

Ἰδοὺ περίπου ἐν περιλήψει τὰ πρὰ τῆς κ. Βοζελὼ λεχθέντα: Κυρίαι μου.

«Ὡς σύντροφος εἰκοσαετοῦς ἐργασίας καὶ δράσεως τῆς γυναικός, ἥτις τοσάκις ἀπὸ τῆς θέσεως ταύτης μᾶς ἔτερψε καὶ συνεκίνησε, εὐχαρίστως θὰ σᾶς ὁμιλήσω σήμερον περὶ αὐτῆς, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἑνωθῶμεν πρὸς τέλεσιν τοῦ πνευματικοῦ μνημοσύνου αὐτῆς.

Τὸ παρελθὸν ἀκόμη ἔτος καὶ κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ ἐπανορθωτικοῦ Συνεδρίου, τοῦ συγκληθέντος εἰς Παρισίους, μᾶς ἔθελξεν ὡς πάντοτε μὲ τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματός της, μὲ τὴν ἐνθουσιώδη πίστιν της καὶ τὰς μεγάλας ἐλπίδας, ἃς ἔτρεφε περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν συναθροίσεων καὶ διαλέξεων τῶν Βερσαλιῶν. Καὶ εἶχε δίκαιον. Αἱ διαλέξεις τῶν Βερσαλιῶν εἶναι ὁ ἑνωτικὸς κρίκος ὅλων τῶν διαφοροτρόπως ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ τοῦ καλοῦ ἐργαζομένων γυναικῶν· εἶναι τὸ κέντρον εἰς τὸ ὁποῖον ἑκάστη ἐξ ἡμῶν μετὰ ἐργασίαν ὁλοκλήρου ἔτους ἐκθέτει τὴν συγκομιδὴν τῶν κόπων της.

Μόνον τὴν ἰδικήν της, ἥτις ἦτο, κατὰ τὴν ὁμολογίαν ὅλων μας, καὶ ἡ πλουσιωτάτη, ἀπωλέσαμεν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ἀλλ' ἐὰν ἡ σοβαρὰ καὶ εὐσταθὴς φωνή της δὲν ἀντηχεῖ πλέον ἐδῶ, τὸ πνεῦμα της ὅμως πλανᾶται ἐν τῇ συναθροίσει ταύτῃ καὶ τὸ ὄνομά της, ἀποτυπωμένον ἀνεξιτήλως εἰς τὰς καρδίας μας, φέρεται ἀνὰ τὰ στόματα ὅλων μας μετ' ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἦτο ἴσως ἡ μετριοπαθεστέρα ἐξ ὅσων ἀνέλαβον νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τοῦ φύλου μας, μὴ ζητοῦσα τὰ πρὸς τὸ παρὸν ἀδύνατα, ἀλλὰ προπαρασκευάζουσα τὸ ἔδαφος, ὅπως ἐν τῷ μέλλοντι καταστῶσι ταῦτα δυνατά. Ἐὰν τὸ ἀκούραστον πνεῦμά της καὶ ἡ μεγάλη καρδία της δὲν ἱκανοποιοῦντο ἐκ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς γυναικός, ἐὰν συχνὰ εὕρισκεν ὅτι ἡ ἀδικία ἐβάρυνε μεγάλως τὴν γυναικείαν ὕπαρξιν καὶ ὅτι αἱ πολλαὶ τῶν γυναικῶν ἔπιπτον ὑπὸ τὸ ἐπαχθὲς αὐτῆς βάρος, δὲν ἤθελεν ὅμως νὰ παραδεχθῇ, ὅτι ἡ σφάλλουσα γυνὴ δὲν ἦτο ὑπεύθυνος τῶν πράξεών της. Ἡ γυνή, ἔλεγε, θὰ ἦτο ἀναξία τοῦ ἀνθρωπίνου τίτλου της' ἐὰν ἦτο ἀνεύθυνος ἢ διεξεδίκει τὸ ἀνεύθυνον τῶν πράξεών της».

Μετὰ τὴν εἰσαγωγὴν ταύτην ἡ κ. Βοζελὼ ἀνέγνωσεν ἐπιστολὴν ἐκ τῆς ἰδιαιτέρας ἀλληλογραφίας της μετὰ τῆς θανούσης, ἧς τὸ περιεχόμενον συνεκίνησε βαθύτατα τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν ὁμήγυριν. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἡ κ Βοζελὼ προσέθηκε:

«Βλέπω, κυρίαι μου, πόσον σᾶς ηὐχαρίστησεν ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἥτις ἂν καὶ ἐγράφη πρὸ τόσων ἐτῶν, περιέχει ὅμως πάντοτε τοιαύτας μεγάλας καὶ ἀναλλοιώτους ἀληθείας. Πᾶν ὅ,τι ἔγραψε, πᾶν ὅ,τι ἔπραξε, πᾶν ὅ,τι εἶπεν ἡ μεγάλη ἐκείνη φίλη μας, ἔφερε πάντοτε τὸν

τύπον τῆς ἀπολύτου ἀληθείας, διότι πᾶσα σκέψις καὶ πρᾶξίς της ἀπέρρεεν ἀπὸ τὸ ἰδεῶδες τῆς ἀληθείας, τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς δικαιοσύνης.»

Λουΐζα Περέν.

ΤΑ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

('Ιαπωνικὴ εἰκών.)

Σταθμεύομεν ἐπὶ ἀμμώδους ὁροπεδίου πέριξ τοῦ ὁποίου ἀνυψοῦνται ἐλαφρὰ ἐξ ἰνδοκαλάμων οἰκοδομήματα, καλυπτόμενα ἐκ μεταξωτοῦ κρεπίου ἰανθοῦς, ἀνοικτοῦ χρώματος, ὅπερ μεταχειρίζονται οἱ βασιλεῖς ἐν 'Ιαπωνίᾳ ὡς ἐν τῇ Δύσει τὴν πορφύραν. 'Επ' αὐτῶν ἦσαν ἐγκατεσπαρμένα λευκὰ χρυσάνθεμα συμβολικὰ ἀποτελοῦντα ἀληθῆ ἔκθεσιν ἀνθέων.

Ὑπὸ τὰς στέγας ταύτας καὶ τοὺς αὐτοκρατορικοὺς αὐτοὺς χρωματισμούς, ὑπάρχουν συλλογαὶ ὅλαι χρυσανθέμων φυσικῶν, ἀλλὰ συναγωνιζομένων πρὸς τὴν τελειότητα τῶν τεχνικῶν· χρυσανθέων θαυμασίων, πρὸς τιμὴν τῶν ὁποίων αἱ αὐτῶν μεγαλειότητες μᾶς προσεκάλεσαν· χρυσανθέμων καταπλησσόντων, ὧν οὐδὲν δύναται νὰ δώσῃ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἰδέαν. Διὰ γεωμετρικῆς ὅλως κανονικότητος εἶναι πεφυτευμένα στιχηδὸν, ἐπὶ πηλίνων δοχείων, καλυπτομένων ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ αὐτῶν ὑπὸ ὀλίγης χλόης. Ἕκαστος κλάδος ἔχει ἓν καὶ μόνον στέλεχος καὶ ἕκαστον στέλεχος ἓν καὶ μόνον ἄνθος. 'Αλλὰ ὁποῖον ἄνθος. Μεγαλείτερον καὶ τῶν μεγαλειτέρων ἰδικῶν μας ἡλιοτροπίων καὶ τόσον ὡραίου χρωματισμοῦ τόσον σπανίου σχήματος.

Τὰ μὲν ἔχουσι τὰ πέταλα πλατέα καὶ σαρκώδη, οὕτω δὲ κανονικῶς τεταγμένα, ὥστε θὰ ἔλεγέ τις ὅτι βλέπομεν μεγάλην ροδίνην ἀγκινάραν, τὰ δὲ ὁμοιάζουσι πρὸς μέγα βοστρυχομένην ἀνθοκράμβην, χρώματος χρυσοῦ, ἄλλα τοῦ ζωηροτέρου κιτρίνου μὲ μυρία μικρὰ καὶ λεπτὰ πέταλα, ἀνερχόμενα καὶ ἐπαναπίπτοντα εἰς μυριάδας χρυσῶν ἀκτίνων, ἄλλα δὲ γαλακτώδους λευκοῦ, ἰώδους γλυκυτάτου, ἢ θαυμασιωτέρου πορφυροῦ. 'Αξιοθαύμαστα ἐπίσης εἶναι τὰ βοστρυχωτὰ καὶ τὰ σκιερῶν καὶ ἐναλλασσομένων χρωμάτων. Οὐδεὶς δύναται νὰ φαντασθῇ πόση ἐργασία χρειάζεται, ὅπως πραχθῶσι τὰ θαυμάσια ταῦτα καὶ γιγάντια ἄνθη, ὅπως συντελεσθῇ ἐπιτυχὴς ἡ καταπληκτικὴ ἐκείνη παραγωγή, ἐὰν δὲν παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ μόλις ὁρατὰ αὐτῶν ὑποστηρίγματα, τὰ ἀνερχόμενα κατὰ μῆκος τῶν στελεχῶν, τῶν διαπλεκομένων ἐν τῷ μέσῳ τῶν φύλλων καὶ ὑποστηριζόντων τὰ πολὺ βαρέα καὶ σταματῶντα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ὁ χυμὸς τείνει ν' ἀναπτύξῃ αὐτὰ ταχύτερον τῶν ἄλλων.

* * *

Αἱ μικραὶ 'Ιαπωνικαὶ νύμφαι μὲ τὰ μακρὰ καὶ ποικιλόχροα ὡς κολιβρίων ἐνδύματά των, παρατηροῦσι μεθ' ἡμῶν τὰς καταπληκτικὰς αὐτὰς συλλογάς, ἀλλὰ δι' ὕφους ἀφῃρημένης ὅλως ὑποχωρήσεως, ἀνοιγοκλείουσαι ἀδιακόπως ὡς ἐκ τῆς ἐπικρατούσης θερμότητος τὰ ὡραῖα καὶ πολυτελέστατα αὐτῶν ριπίδια, τὰ μεγαλείτερα ἐξ ὅσων εἶδον ἐκ πτυχωτῆς μετάξης, ἐζωγραφημένης δι' ἀνθέων, ἢ μικρῶν χερουβείμ, ἢ ἀντανακλάσεως φωτός, ἢ κυματισμῶν ὑδάτων καὶ νεφῶν, ὠχρῶν χειμῶνος σεληνῶν, ἢ σκιῶν ἱπταμένων πτηνῶν, ἢ βροχῆς ριπτομένων πετάλων ἀνθέων, φερομένων ὑπὸ τοῦ ἀνέμου εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ 'Απριλίου. Εἰς ἑκάστην γωνίαν τοῦ σκελετοῦ τῶν ἐξαισίων αὐτῶν ριπιδίων προσηλοῦται παμμεγέθης κόσυμβος μετὰ ποικίλων ἐξ ἐπιχνόου κροσῶν, οἵτινες σύρονται μέχρι γῆς καὶ τὴν ἄμμον σκρόνουσιν ὁσάκις μικροσκοπικὴ χεὶρ κινήσῃ αὐτούς.

Μὴ βραδύνωμεν ὅμως ἐνταῦθα, μοὶ εἰπέ τις, ἂς προχωρήσωμεν, ὅπως ἴδωμεν ἄνθη ὡραιότερα καὶ ἀνέλθωμεν ἐπὶ τοῦ λοφίσκου ἐκείνου, ἔνθα μετ' ὀλίγον θὰ καταφθάσῃ καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα.

'Ανηρχόμεθα λοιπόν, διερχόμενοι σκιερὰν ὁδόν, μεταξὺ λόφου κεκαλυμμένου ὑπὸ μεγάλων κέδρων, σχηματιζουσῶν θόλον ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς καὶ λίμνην κατηφῆ, πλήρη λωτῶν. Αἱ κέδροι αὗται εἶναι παμπάλαιαι, πυκναὶ κατὰ τὸ φύλλωμα, μὲ πίπτοντας κλάδους, κλίνοντας πρὸς τὴν γῆν καὶ φθάνοντας μέχρι τῆς χλόης· θὰ ἔλεγέ τις τὸ τοπίον ἐκεῖνο, ὅλως ἀγροτικόν, ἐὰν ἡ ἄκρα τοῦ δάσους τούτου, δὲν ἦτο αὐτὴ ἐκείνη ἣν ὁ Αὐτοκράτωρ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θερισμοῦ ἀνὰ πᾶν ἔτος, ὀφείλει νὰ καλλιεργήσῃ καὶ σκάψῃ ἰδίᾳ χειρί.

Ὁ λόφος καὶ τὸ ὁροπέδιον, ἔνθα μὲ ὁδηγοῦσιν, εἶναι ἐπίπεδον ὅλως ρόδινον ἐκ χρυσανθέμων, ὁπόθεν ἡ πέριξ θέα ἐκτείνεται ἐπὶ καλλιεργημένου καὶ πλήρους χρυσανθέμων ἐπίσης πάρκου. Ὁ τόπος ἐκεῖνος εἶναι ἐξαισίως καὶ ἡδονικῶς ἥσυχος. 'Ενταῦθα ἠσημονεῖ τις ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ οὐδόλως μάλιστα ἐννοεῖ καὶ ἀντιλαμβάνεται τὴν ἑορτάζουσαν ἐκείνην πόλιν, ἥτις κυμαίνεται καὶ παίζει πρὸς τὰ κάτω καὶ εἰς τὰ πέριξ.

'Επὶ τῶν πλευρῶν τοῦ ὁροπεδίου, ἐπὶ ὑψηλῶν καὶ ἐλαφρῶν περιπτέρων καὶ πάντοτε ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν αὐτῶν ἰωδῶν παμμεγίστων σκηνῶν, τῶν πεποικιλμένων διὰ τῶν λευκῶν ροδοειδῶν ἀνθέων, ὑπάρχουσιν ἕτεραι ἐκθέσεις ἀνθέων, ἕτεραι ποικίλαι παραγωγαὶ χρυσανθέμων, ἃς ἐπενόησε νὰ παραγάγῃ καὶ καλλιεργήσῃ ἀνθρωπίνη φαντασία, ἐκτελούμεναι κατὰ διαφόρους τρόπους καὶ δι' ὅλως παραδόξων μυστηρίων τῆς κηπουρικῆς τέχνης· ἐδῶ βλέπει τις εἴδη ἀνθοδεσμῶν, ὡς ἐκείνας, ἃς θέτουσιν ἐν τοῖς δοχείοις τῶν αἰθουσῶν καὶ ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ παμμεγίστη, ὁμοιαζουσῶν πρὸς πυκνοτάτους κλάδους δένδρων, ἢ καὶ πρὸς δενδρύλλια. Ὁ ποῦς αὐτῶν ἀντὶ ν' ἀποτελῆται ἐξ ἑνὸς μόνου στελέχους, σύγκειται ἐξ ἑκατοντάδων τοιούτων, ταξιθετημένων μετὰ τῆς τελειοτέρας συμμετρίας, πέριξ τοῦ κεντρικοῦ κορμοῦ. Εἰς τὸ ἄκρον ἑκάστου κλάδου ὑπάρχει ἄνθος ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκλάμψει διανευγμένον καὶ ἀπαστράπτον οὐδέποτε ἀπεφυλλισμένον, οὐδέποτε εἰς κάλυκος ὥραν, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τῆς ἄλλως τε ἐφημέρου τῶν ἀνθέων ἀκμῆς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πιθανῶς, πάντα ταῦτα, ἅτινα ἐστοίχισαν τόσους κόπους. θὰ μαρανθοῦν καὶ θὰ πέσουν ὡς πάντα τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἕκαστον δὲ τῶν χρυσανθέμων τούτων, φέρει ἐπὶ λωρίδος χάρτου τὸ ὄνομάτου, γεγραμμένον καὶδιὰ τῶν σοφῶν ἐκείνων χαρακτήρων, τῶν δυναμένων νὰ ἀναγνωσθῶσι συγχρόνως εἰς δύο διαφόρους γλώσσας τὴν Κινεζικὴν, καὶ 'Ιαπωνικήν. Καὶ τὰ ὀνόματα αὐτὰ εἶναι ἡ «ὁμίχλη τῶν ὀρέων», «τὸ φθινοπωρινὸν νέφος .....»

'Εκ τῶν τοῦ **Pierre Lotti.**

ΗΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΟΙΜΩΜΕΘΑ

'Επρεσβεύετο μέχρι σήμερον ὅτι διὰ νὰ προκαλέσωμεν ὕπνον ἀνακουφιστικὸν καὶ ἐπανορθωτικὸν τῶν σωματικῶν δυνάμεων, ἔπρεπε νὰ κρατῶμεν τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ πολλάκις ἐπὶ ἑνὸς, δύο ἢ τριῶν προσκεφαλαίων. Ἡ ἰατρὸς Menli—Hilty de Buchs ὑποστηρίζει ὅτι πρέπει νὰ κοιμώμεθα μὲ τοὺς πόδας ὑψηλὰ καὶ τὴν κεφαλὴν οὐχὶ ἐπὶ προσκεφαλαίου. Ὡς ἰσχυρισμὸν δὲ τούτου προβάλλει τὰ ἑξῆς: 'Επειδὴ ὁ ἐγκέφαλος εἶναι τὸ εὐαισθητότερον καὶ ἐνεργητικώτερον ὄργανον, τὸ ἀπαιτοῦν καλὴν τροφήν, ὅπως ἀντιμετωπίσῃ ὅλας τὰς ἀξιώσεις τῆς ἐποχῆς μας, ἥτις εἰς μέγαν βαθμὸν καταπονεῖ τὰ νεῦρά μας, ἡ καταλληλοτέρα θέσις τοῦ σώματος, ἣν συνιστᾷ, δύναται νὰ φέρῃ φυσικῶς τὸ ἐπανορθωτικὸν αἷμα πρὸς τὸν ἐγκέφαλον, νὰ διευκολύνῃ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς νευρικῆς κοπώσεως, νὰ ἐλαττώσῃ τὴν κοπιώδη ἐργασίαν τῆς καρδίας καὶ νὰ καταστήσῃ τὰ νευρικὰ κέντρα ἐπιτηδειότερα, ὅπως ἀναλάβωσι μετὰ πλείονος δυνάμεως τὴν πάλην τῆς ζωῆς.

Κατ' αὐτήν, οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει ἐγκεφαλικῆς συμφορήσεως, ἐν τῇ προτεινομενῃ ὑπ' αὐτῆς θέσει πρὸς ὕπνον, διότι ἡ θυρεοειδὴς καρωτὶς χρησιμεύει ὡς ρυθμιστὴς τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος ἐν τῷ σώματι.

Ἄλλως τε δύναταί τις νὰ συνειθίσῃ βαθμιαίως, ἀφαιρῶν κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἓν τῶν προσκεφαλαίων, εἶτα τὸ ἕτερον, κατόπιν τὴν προσκεφαλίδα καὶ ν' ἀνυψώσῃ τὸ πρὸς τοὺς πόδας μέρος τῆς κλίνης κατὰ εἴκοσιν ἑκατοστόμετρα πλειότερον τοῦ πρὸς τὴν κεφαλὴν μέρους.

Οἱ νευροπαθεῖς, οἱ παραπονούμενοι ὅτι δὲν ἀπολαμβάνουσι ἤρεμον καὶ ἐπκνορθωτικὸν τῶν δυνάμεών των ὕπνον, δύνανται νὰ δοκιμάσωσι τὴν ὑπὸ τῆς δόκτορος Menli—Hilty προτεινομένην μέθοδον καὶ ἴσως εὕρωσιν ἐν αὐτῇ ἀνακούφισιν.

ΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΩΝ

Ἡ διευθύντρια τῆς α' Ἐφημ· τῶν Κυριῶν» κ. Καλλιρρόη Παρρὲν εὐχαριστεῖ τὸ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργεῖον διὰ τὴν τιμήν, ἣν τῇ περιεποίησεν ἐκλέξαν αὐτὴν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο μέλος τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς τῶν ὑποψηφίων δημοδιδασκαλισσῶν. Ἀδυνατεῖ ὅμως νὰ ἀποδεχθῇ τὴν θέσιν ταύτην διὰ λόγους ὑγείας.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Διάρκεια τῆς ὑπάρξεως τῶν ζώων. 'Επιστημονικῶς εὑρίσκεται τις εἰς τὸ θέμα τοῦτο, μεταξὺ τῶν κακῶς γενομένων παρατηρήσεων καὶ τοῦ μύθου. Πολλοὶ βασίζονται ἐπὶ τοῦ ρητοῦ τοῦ Lhomond: Corvi dicuntur diutissime vivere.

"Ωστε οἱ κόρακες ζῶσιν ἐπὶ μακρόν· ἀλλ' ὁ Lhomond δὲν προσδιώρισεν ἀκριβῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐτῶν. 'Εκατὸν ἔτη, λέγουσιν οἱ μέν· ὀλιγώτερον, διατείνονται ἄλλοι. 'Οποία δυσκολία ὅμως πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐτῶν τῆς ζωῆς τοῦ κόρακος!

Ἡ ἄρκτος καὶ ὁ λύκος δὲν ζῶσι πλειότερον τῶν εἴκοσιν ἐτῶν. Σπανίως παρῆλθον οἱ λύκοι τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ἡ ἀλώπηξ καταβάλλεται μεταξὺ τοῦ δεκάτου καὶ δεκάτου τετάρτου ἔτους, ἀλλ' οἱ λέοντες ζῶσιν ἐπὶ μακρόν. Εἶδον τοιοῦτον ἐν τῷ Ζωολογικῷ τοῦ Λονδίνου κήπῳ, φθάσαντα τὸ ἑξηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του, μ' ὅλην τὴν περιέργειαν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ τὸ δευτέρας ποιότητος κρέας, δι' οὗ ἔτρεφον αὐτόν καὶ τὴν κατάχρησιν τοῦ ἄρτου ἐκ σικάλεως ἣν ἔκαμνε. Τὰ ζαρκάδια καὶ οἱ λαγῳοὶ ζῶσιν ὀκτὼ ἔτη. Οἱ ἐλέφαντες φθάνουσιν εἰς τὸ τετρακοσιοστόν. "Οταν 'Αλέξανδρος ὁ Μέγας ἐνίκησε τὸν Πύρρον, ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Ἥλιον ἓν ἐκ τῶν ζῴων τούτων, ἅτινα εἶχον πολεμήσει γενναίως καὶ ἔδωκεν αὐτῷ τὸ ὄνομα 'Αλάξ. Καὶ ἠλευθέρωσεν αὐτό, ἀφοῦ ἐποίησεν ἐπ' αὐτοῦ διακριτικόν τι σημεῖον. Μετὰ 350 ἔτη ἐπανεῦρον τὸ ζῷον τοῦτο, ὅπερ ἀνεγνώρισαν ἀκριβῶς ἐκ τοῦ διακριτικοῦ ἐκείνου σημείου.

Οἱ ρινόκερῳ ζῶσιν 22 ἔτη· οἱ φασιανοὶ καὶ αἱ ὄρνιθες 12, ἡ φάλαινα 1000, οἱ δελφῖνες καὶ ὁ ξιφίας 30, οἱ χοῖροι ἀπὸ 8 ἕως 10, οἱ ψιττακοὶ φθάνουσιν εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν. 'Εν Φλωρεντίᾳ εἶδον ψιττακὸν πλέον τῶν 110 ἐτῶν, εὑρισκόμενον ἐν τῇ αὐτῇ οἰκογενείᾳ ἐπὶ τρεῖς γενεάς. Ἡ αἶξ καὶ ἡ ἀμνὰς δὲν ὑπερβαίνουν τὸ δέκατον πέμπτον, οἱ δὲ πελεκάνοι, ζῶσι περὶ τὰ 100 ἔτη. Οἱ διαφεύγοντες τὴν σφαγὴν βόες μόλις φθάνουσι τὸ 35 ἔτος, ὁ δὲ ἵππος σπανίως ὑπερβαίνει τὸ ἔτος τοῦτο, ὁ ὄνος δὲν βαίνει μακρότερον· σπάνιον δὲ κύων εἰκοσαέτης. 'Εν Βιέννῃ ἀπέθανεν ἀετὸς 103 ἐτῶν. Ἡ καρδερίνα καὶ ὁ σπουργίτης φθάνουσιν εἰς τὸ 25 ἔτος.

"Οσον ἀφορᾷ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὁ ἑκατοντούτης βεβαίως εἶναι ἐξαίρεσις καὶ οἱ ἀγαπητοὶ τῷ Θεῷ ἀποθνήσκουσι νέοι, ὅπερ διαστρέφει εὐαρέστως τὴν στατιστικήν.

Ἱεραπόστολοι. Οἱ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ἱεραπόστολοι ἀνέρχονται εἰς 11,554 ἐξ ὧν 6,335 ἄνδρες καὶ 5,219 γυναῖκες, καὶ ἀνήκουσιν εἰς 219 συνδέσμους. Διὰ τὴν συντήρησιν δὲ αὐτῶν ἐδαπανήθησαν τὸ 1894-1895 λ. στ. 14,441.807.

Molly Ritcher. 'Εωρτάσθη εἰς πολλὰς τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν πόλεις ἡ ἐπετηρὶς τῆς μάχης τῆς Monmouth. 'Εν Asbury Park οὐχὶ μακρὰν τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἡ ἑορτὴ ἔλαβε πανηγυρικὸν χαρακτῆρα. Κατὰ τὴν μάχην τοῦ Monmouth οἱ 'Αμερικανοὶ πατριῶται ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Ba-

ΚΛΕΙΣΤΟΝ ΣΤΟΜΑ

'Αναγγελθὲν διὰ τῶν ἐφημερίδων τὸ συνοικέσιον τοῦ Γουδεφρουᾶ καὶ τῆς Εὐγενίας ἐνεποίησεν αἴσθησιν εἰς τὸν θεατρικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν τῶν Παρισίων κόσμον. Οἱ μὲν ὤκτειρον τὴν πρώρον ἔκλειψιν τοῦ ἀναμφισβητήτου ταλάντου τοῦ μουσικοῦ, οἱ δὲ ἀπεφαίνοντο ὅτι εἶχε πλέον ἐξαντληθῆ τὸ τάλαντον τοῦτο· ἄλλοι ἔπλαττον ἐπ' αὐτοῦ φαντασιώδεις μύθους, ἐκ τῶν ἀφωσιωμένων αὐτῶν, ὁ ἰατρὸς ἐδογμάτιζε δεινὰ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ μουσικοῦ ὑπὸ φυσικὴν ἔποψιν καὶ ὠμίλει, περὶ τοῦ συνοικεσίου ἀνυψῶν δυσπίστους τοὺς ὤμους. 'Εκ τῶν λεγομένων τούτων τινὰ ἔφθανον καὶ μέχρι τοῦ Γοδεφρουᾶ πληροῦντα πικρίας τὴν εὐτυχίαν του.

Μόνη ἡ μήτηρ Σωβάλ, διετέλει ἤρεμος καὶ ἀρκούντως ἱκανοποιουμένη διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς θυγατρός της, μετ' ἀνδρὸς πλουσίου καὶ ἀκροσφαλεστάτης ὑγείας, διδούσης αὐτῇ λαβὴν εἰς πολλὰ σχέδια ἀπωτέρου μέλλοντος. Συμπλήρωσις τῆς ἱκανοποιήσεως ταύτης ὑπῆρξεν ὁ μετὰ θυελλώδη συζήτησιν μετὰ τῆς Ρουμανίδος δοθεὶς αὐτῇ ὅρκος ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Κεμενέφ, δι' οὗ ἐξησφάλιζεν εἰς τὴν θυγατέρα της παραδεισιακὴν τινα γωνίαν, ἐὰν αἱ βουλαὶ τῆς μοίρας καθίστων αὐτὴν μετ' ὀλίγον χήραν.

Τὸ πᾶν ἔβαινε κατ' εὐχήν. 'Η εἰς Βεάρν ἔπαυλις της Πομεῦρᾶς θὰ ἐδέχετο τὴν ἐπαύριον τοῦ γάμου τοὺς νεονύμφους, ἐνῷ αὕτη θὰ μετέβαινε μετά τινας ἡμέρας, ἐγκολπουμένη τὸν ἄγνωστον μέχρι τοῦ νῦν αὐτῇ ρόλον τῆς πυργοδεσποίνης, ὄνπερ ἐν μακραῖς νύκταις ὠνειροπόλει.

Εἰσερχόμενος ὁ Γοδεφρουᾶ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Δημαρχείου ἐδάδιζεν ἐν ὑπερφυσικῷ κόσμῳ καὶ διηρωτᾶτο πῶς ὁ ὄπισθεν τῆς τραπέζης ἐκείνης ἱστάμενος ἀπαθῶς ἄνθρωπος εἶχε τὴν ἰσχὺν νὰ καθιστᾷ τρισευδαίμονάς τινας τῶν ἀνθρώπων, ἐκπληρῶν χρέη Θεοῦ. Οὗτος διὰ μιᾶς λέξεώς του ἔρριπτε σήμερον εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν γυναῖκα, ἣν ἐλάτρευε καὶ ἥτις δὲν θὰ τὸν ἐγκατέλειπε ποτέ. 'Ανυπομόνως λοιπὸν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἀπευθυνθεῖσαν αὐτῷ ἐρώτησιν. 'Ενῷ ἐκείνη, πρὶν ἢ δεσμεύσῃ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς, ἐνῷ ἠρωτᾶτο ὑπὸ τοῦ Δημάρχου, ἔρριψε, κλίνασα ἐπιγαρίτως τὴν κεφαλήν, βλέμμα πρὸς τὸν βήματά τινα μόνον μακρὰν αὐτῆς ἱστάμενον Πατρίκιον, ὡσεὶ ἐκάλει αὐτὸν εἰς βοήθειάν της. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, ὡς ὀξὺ βέλος διεπέρασε τὴν καρδίαν τοῦ νέου καὶ ἐνεθυμήθη τὰς λέξεις της: οἱανδήποτε ὥραν κινήσῃς τὸν δάκτυλον μόνον, θὰ μείνω Εὐγενία Σωβάλ: 'Αλλὰ κατώρθωσε νὰ φανῇ ὅτι δὲν ἐνόησε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο καὶ νὰ πείσῃ τὴν Εὐγενίαν ἵνα διὰ σταθεροῦ ν α ί, ἐπισφραγίσῃ τὴν ἕνωσίν των.

'Εν τῷ ναῷ, ἔνθα ἀμέσως μετέβησαν, ἠσθάνθη ἑαυτὸν ἀνακουφισθέντα καὶ ἦττον δυστυχῶς, ὡς συμβαίνει πρὸς τοὺς πιστεύοντας ἀδιστάκτως. 'Επειδὴ ἦτο ἀδύνατον νὰ προσκληθῇ, ἔφερε τὸ πνεῦμά του πρὸς τὴν μεμακρυσμένην τῆς 'Αφρικῆς χώραν, εἰς ἣν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν ἔμελλε νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν ὁ σιδηρόδρομος.

'Αλλ' ὅτε τὸ ὄργανον διέχυσεν, ὡς ὀφειλὴν ἀποδιδομένην εἰς τὸν διδάσκαλον τοὺς ἁρμονικωτέρους τοῦ «Κωνσταντίνου» ἤχους, ἀνίσχυρος πλέον νὰ συγκρατηθῇ, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του, ροφῶν τὸ δηλητήριον τῆς τρυφερᾶς ἐκείνης ἁρμονίας, ἣν τὸ πρῶτον ἤκουσε τὴν ἑσπέραν, καθ' ἣν ἡ καρδία του ἠσθάνθην τὰς πρώτας λέξεις τοῦ ἀτυχοῦς αἰσθήματος, ὅπερ κατέτρυχεν ἤδη αὐτόν.

Περατωθέντος τοῦ μυστηρίου, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τῆς Εὐγενίας, ἧς αἱ παρειαὶ ἠρυθρίασαν καὶ ἥτις ἠρώτησεν ἀνυπομόνως αὐτόν, μὴ ἀπαντῶσα εἰς τὰ συγχαρητήριά του: Πότε ἀναχωρεῖτε;

— Τὴν ἑσπέραν ταύτην, διὰ τῆς ταχείας ἁμαξοστοιχίας τῆς Μασσαλίας.

σιγκτῶνος ἤραντο νίκην περιφανῆ κατὰ τῶν Ἄγγλων ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Clinton. Κατὰ τὴν μάχην ταύτην ἔλαβε χώραν καὶ τὸ ἡρωϊκὸν ἐπεισόδιον τῆς ἀποθανατισθείσης Molly Pitcher. Ἡ γενναία αὕτη Ἀμερικανὶς ἅμα εἶδε τὸν σύζυγόν της, στρατιώτην τοῦ ἀμερικανικοῦ πυροβολικοῦ, βληθέντα θανασίμως ὑπὸ ἀγγλικῆς σφαίρας, ἔσπευσε καὶ ἔλαβε τὴν θέσιν του παρὰ τῷ τηλεβόλῳ. Ὁ Βασιγκτὼν ἐπὶ τῇ γενναιότητί της τῇ ἀπένειμε τὸν τίτλον λοχίου.

Κυριακὰ Σχολεῖα. Ἐν Βοστῶνι ἔλαβε χώραν συνέλευσις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις σχολείων τῆς Κυριακῆς. Χίλιοι ἑπτακόσιοι ἀπεσταλμένοι συνῆλθον, ἀντιπροσωπεύοντες δώδεκα ἑκατομμύρια μαθητῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Ε. Μ. Θ. Κέρκυραν. Καλὴ ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 45 ἐλήφθη. Πολλὰς καὶ θερμοτάτας εὐχαριστίας. Στείλατέ μοι σημείωσιν ἀπωλεσθέντων, ἵνα σταλῶσιν ἐκ τρίτου. Τοῦτο θὰ μὲ εὐχαριστήσῃ.—Δα Εὐ. Κ. Μύκονον. Εἶσθε ἐγγεγραμμένη ἀπὸ 1ης Μαΐου, ὥστε ἡ καταβληθεῖσα τὸν Ἀπρίλιον συνδρομή σας θὰ εἶναι ἀπὸ 1ης Μαΐου 95—96.—Καν Αἰ. Δρ. Manchester. Ἡ καλὴ ἐπιστολή σας ὡς καὶ τὰ χρήματα ἐλήφθησανγ ἐκαίρως. Θερμοτάτας καὶ ἀπείρους εὐχαριστίας· Ἔγραψα χθές.—Κον Ι. Κ. Μιτυλήνην. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Μυρίας καὶ θερμὰς εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἔγραψα χθές. —Καν Ζ. Α. Κ. Κων)πολιν. Ἐδόθησαν διαταγαὶ εἰς τὸν αὐτόθι ἀντιπρόσωπόν μας, ὅπως σᾶς στέλλονται τὰ φύλλα.—Καν Ε. Α. Τρίπολιν. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ· 20 ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπείρως δι' ευγενῆ πάντοτε καλωσύνην.—Καν Κλ. Γ. Ρώμην. Θὰ συμβαίνῃ βεβαίως παρεξήγησίς τις.—Καν Α. Α. Τρίπολιν. Ὡς δοκίμιον καλὸν ὅπωςδήποτε, ἀλλ' ὄχι καὶ δημοσεύσιμον. Ἀσχολήθητε ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς μεταφράσεις, δοκιμάσατε καὶ ἐπὶ ἄλλου θέματος· πᾶσα ἀρχὴ δύσκολος.—Καν Π. Ι. Κων)πολιν. Μοὶ φαίνεται πολὺ περίεργον. Ποῖος λοιπὸν ἐλάμβανε τὸ φύλλον καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα.—Κον Π. Μ. Γαλαξείδιον. Ἐπιστολή σας μετὰ δρ. 54 ἐλήφθη. Σᾶς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Γράφω.—Κον Κλ. Π. Κηρήνειαν. Χρήματα ἐλήφθησαν· Εὐχαριστοῦμεν.—Δα Κ· Η. Κέρκυραν. Ἐλήφθη· Εὐχαριστοῦμεν. Βεβαίως θὰ ὑπάρχῃ παρενόησίς τις.—Καν Π. Ι. Κων)πολιν. Ζητούμενοι τόμοι ἐστάλησαν, καίτοι καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα τὸ φύλλον ἐστέλλετο εἰς Ἄδα Παζάρ. Εἶσθε δὲ ὑπεύθυνος, ἀφοῦ οὐδέποτε μᾶς εἰδοποιήσατε. Ἤδη ἐλπίζω ὅτι θέλετε σπεύσει νὰ καταβάλλητε τὴν συνδρομήν σας πρὸς τὸν ἐκεῖ ἀντιπρόσωπόν μας.—Κον Ν. Δ. Ν. Βῶλον. Δρ. 150 ἐλήφθησαν, ὡς εἰδοποιήσαμεν τηλεγραφικῶς.—Κον Κ. Λ Μιτυλήνην. Ἐκπληττόμεθα μὲ τὸ θάρρος σας. Εἰσπράττετε τὸ ἀντίτιμον 10 συνδρομῶν, ὡς πληροφορούμεθα παρ' αὐτῶν τῶν συνδρομητῶν.—Καν Μ. Γ. Κ. Τρίκκαλα. Ἐστάλησαν ἐκ δευτέρου ὅλα. Ἴσως ὁ περιέχων αὐτὰ φάκελλος εἶχε λάβει ἄλλην διεύθυνσιν.—Καν Μ. Δ. Πισέστη. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Στ. Σγ. Ξάνθην. Ἀποστείλατε παρακαλοῦμεν καθυστερούμενα, ἀφοῦ ἤδη πάντα τὰ ζητούμενα ἀπεστάλησαν.—Καν Κ. Β. Αιδερπούλ Ἐλήφθησαν. Ἔχετε πληρώσει μέχρι τέλους 96·—Κον Κ. Γ. Πάτρας. Δὲν ἐννοοῦμεν εἰς ποῖον ἐπληρώθησαν, ἀφοῦ ἡμεῖς οὐδὲν παρ' οὐδενὸς ἐλάβομεν.—Καν Μ. Ν. Λα Βος Σάμου. Ἐπιστολή σας μετὰ συναλαγματικῆς ἐλήφθη Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' εὐγενῆ φροντίδας. Τὰ φύλλα ἐστάλησαν ὅλα. Ἀλλὰ διατὶ δὲν μᾶς εἰδοποιήσατε ἐγκαιρότερον—Καν Π. Α. Πάτρας Εὐτυχῶς ὅτι τὸ κακὸν περιωρίσθη μόνον εἰς τὸν τρόμον.—Καν Αἰ. Ἐλ. Εἶσθε πολύ, πολὺ καλὴ καὶ σᾶς εεχαριστῶ θερμῶς δι' ὅ,τι καλὸν καὶ ἐνισχυτικὸν μοὶ λέγεε. Γράφω.—Καν Κ. Κ. Μεσολόγγιον. Καλὴ ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Χρήματα ἐπίσης. Εὐχαριστῶ ἀπείρως δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα.—Κον Γ. Χ. Τεργέστην Graz. Ἐπιστολή σας μετὰ φρ. χρ. 30 ἐλήφθη Φύλλα ἀποστέλλονται. Ἴσως ἠληάκατε διεύθυνσιν. Σημειώσατε καθυστερήσαντας ἀριθ. ὅπως ἀποσταλῶσι—Κας κ. Εὐ. Κ. Καλάμας, Ε. Ρ. Ποντοχράκλειαν, Μ. Σ. Δαρδανέλια, Ε. Μ. Ἀργοστόλιον, Π. Σδ. Κεφαλληνίαν, Κλ. Κ Tutova, Κ. Ν. Γ. Τρίπολιν, Δ. Δρ. Σύρον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Βερνίκιον δ' ἰχνογραφίας καὶ ζωγραφίας. Θέσατε ἐντὸς μικρᾶς φιάλης τὰς ἑξῆς οὐσίας· Σανδαράκην εἰς κόνιν 50 δράμια, Μαστίχην 20 δρ., Καμφοραν 1 δρ., Οἰνόπνευμα 250 δρ. Ταράξατε δυνατὰ τὴν φιάλην ἐπὶ πολλὴν ὥραν καὶ κατὰ διαλείμματα, μέχρις οὗ τὸ πᾶν ἀναλύσῃ καὶ ἀφομοιωθῇ καὶ ἔπειτα σουρώσατε. Ἐὰν τὸ βερνίκιον τοῦτο χρησιμεύσῃ δι' ἰχνογραφίας ἢ ζωγραφίας ἄνευ κόλλας, ἀνάγκη πρῶτον αὗται ν' ἀλειφθῶσι διὰ διαλύσεως ψαροκόλλας ἐντος οἰνοπνεύματος, διὰ νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ τὸ βερνίκιον εἰς τὸν χάρτην καὶ μουσκεύσῃ αὐτόν.

Πῶς πλύνονται τὰ φουλάρια. Ἰδιαιτέραν ὅλως προσοχὴν ἀπαιτεῖ τὸ πλύσιμον τῶν μεταξωτῶν φουλαρίων. Πρῶτον πλύνονται μὲ σάπωνα καὶ ψυχρὸν ὕδωρ, ἔπειτα ἐξαπλώνονται καὶ σφίγγονταιἐντὸς στεγνοῦ, μαλακοῦ καὶ καθαροῦ πανίου. Βράζετε ἔπειτα πίτυρα, μίαν φούκταν ἐξ αὐτῶν δι' ἕκαστον φουλάριον, τὰ σουρόνετε διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος, καὶ ἐντὸς τοῦ ὕδατος αὐτοῦ ἀφήνετε τὰ φουλάρια νὰ μουσκεύσουν ἐπί τινας ὥρας, κατόπιν τὰ στύβετε τὰ ἁπλώνετε, καὶ τὰ σιδηρόνετε ὑγρὰ ἔτι.

Ὁ κύριος Ἰωάννης Τσάμης ὑποδηματοποιὸς τῆς Αὐλῆς τῆς Α. Υ. τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου καὶ τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας ἀναχωρεῖ διὰ Παρισίους, ἵνα κομίσῃ ἐκεῖθεν τοῦ τελευταίου συρμοῦ τὰ ὑποδείγματα καὶ τὰ ὡραῖα δέρματα δι' ὧν ὑποδύονται οἱ Παρισινοί.

— Καὶ ἡμεῖς διὰ τῆς ταχείας τοῦ Βορδῶ, εἶπεν ὑποκώφως, ὥστε μόλις τὴν ἤκουσε.

— Σᾶς εὔχομαι εὐτυχὲς ταξείδιον, εἶπεν αὐτῇ σιγαλὰ ὁ Πατρίκιος.

Καὶ ἡ παρελαύνουσα σειρὰ τῶν κεκλημένων διέκοψε τὴν συνομιλίαν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, ἐπακουμβῶν ἐπὶ τοῦ παραθύρου του βαγονίου, ὅπερ ταχὺ ὡς βέλος ἐπέτα πρὸς τὴν πεδιάδα τῆς Villeneuve, ὁ νέος τῆς Ἀλγερίας ἄποικος παρετήρει εἰς τὰς τελευταίας λάμψεις τῆς ἡμέρας ταινίαν λευκὴν καπνοῦ ἐκτυλισσομένην μακρὰν ἐν τῷ ὁρίζοντι, ἀναμέσον πρασίνων φηγῶν, ἐκεῖθεν τοῦ Σικουάνα. Ἴσως εἶναι τὸ τραῖνον ὅπερ μεταφέρει αὐτὴν εἰς Βορδώ, ἐσκέπτετο.

Μετ' ὀλίγον αἱ σιδηραῖ ράβδοι ἀπεχωρίζοντο ἀπ' ἀλλήλων, ὡς ἀπεχωρίσθησαν αἱ ὑπάρξεις τῶν δύο νέων, οἵτινες μετεφέροντο πρὸς δύο ἀντίθετα σημεῖα τῆς γῆς. Ἡ νὺξ περιεκάλυψε διὰ τοῦ πέπλου αὐτῆς τὴν φύσιν πᾶσαν, καὶ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ταξειδιώτου ζοφερώτερα σκότη ἐσκότισαν καὶ ἠμαύρωσαν πᾶσαν ἐλπίδα.

* * *

Ὁ πύργος τῆς Πομεϋρᾶς εἰς Βεάρν δὲν ἦτο οὔτε δι' ἐνοίκιον οὔτε πρὸς πώλησιν, κατάλληλος δὲ δι' ἐρωτευμένους ἢ δι' ἀσθενεῖς. Ἡ θέα αὐτοῦ ἐκτυλισσομένη ἐπὶ τῶν ἀπωτάτωνΠυρηναίων, παρέχει θέλγητρον ἀληθῶς ἐπιβλητικὸν καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἀπέραντοι ἀγροὶ ἄπειρονἀγροτικὴν καλλονήν. Ὁ περιβάλλων τὸν πύργον μικρὸς κῆπος, εἶναι πλούσιος εἰς φυτὰ καὶ ἄνθη διαφόρων κλιμάτων, ἀπὸ τῆς μανόλιας τῶν Τροπικῶν μέχρι τῆς ὀρεινῆς καὶ ἀγρίας λεύκης, ἀπὸ τοῦ ποιητικοῦ πεύκου τοῦ Βορρᾶ μέχρι τῶν μελαγχολικῶν ροδοδαφνῶν. Ταῦτα, πλαισιούμενα ὑπὸ γηραιῶν δρυῶν παρέχουσιν εἰς τὸν περιπατητὴν τοῦ μικροσκοπικοῦ ἐκείνου πάρκου ὑγιεινοτάτην δρόσον, ζωογονοῦσαν καὶ τὰς ἀσθενεστέρας ἰδιοσυγκρασίας.

Ἡ ἡμέρα δὲ καθ' ἣν ὁ Γοδεφρουᾶ κατῆλθεν εἰς τὴν ὅασιν ἐκείνην τῆς ἠρεμίας καὶ τῆς γαλήνης, ὑπῆρξεν ἡ ὡραιοτέρα τοῦ βίου αὐτοῦ. Διὰ πρώτην φορὰν παρ τηρεῖν ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς Εὐγενίας μειδίαμα μὴ σκιαζόμενον ὑπὸ νέφους. Ἐκεῖ ἔλαβε τὸ μητρικὸν φίλημα τῆς γραίας Μαρκέλλας, ἥτις ὡς τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς της ἐδέχθη καὶ νῦν αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας της καὶ ὁ γηραιὸς Πέτρος ὁ ἱπποκόμος τοῦ ταγματάρχου πατρός της ἐθώπευσεν αὐτὴν ὡς ὅτε τετραέτις ἐπήδα ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἵνα τὴν θωπεύσῃ.

Ἡ Εὐγενία ἠσθάνθη ἄρρητον ἡδονὴν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν δύο ἁπλοϊκῶν ἐκείνων καὶ πιστῶν θεραπόντων, ἐκείνη, ἡ ἔξοχος ἀοιδός, ἡ θαυμασθεῖσα καὶ χειροκροτηθεῖσα ἀπὸ δοῦκας καὶ πρίγκηπας.

— Ἐλθὲ νὰ ἴδῃς τί πλειότερον ἀγαπῶ εἰς Πομεϋρὰς μετὰ τοὺς ἀγαθοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους, εἶπε τῷ Ἀντωνίῳ καὶ, σπεύσασα ὑπὸ τὴν δενδροστοιχίαν τῶν δρυῶν, ἔπεμπεν αὐταῖς φιλήματα ὡς ὅτε ἦτο παιδίον, ἀναφωνοῦσα· Πόσον εἶμαι εὐτυχής, ἐπανευρίσκουσα τὰ γηραιὰ ταῦτα δένδρα, ἅτινα ἐπὶ τόσα ἔτη μὲ ἀνέμενον!

— Καὶ ἐγώ, πόσον εἶμαι εὐτυχής, βλέπων σε εὐτυχῆ!

— Ὦ! ναὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχής! Καὶ ἐν μακρῷ διαλόγῳ ὑπὸ τὸ λυκόφως διηγεῖτο εἰς τὸν σύζυγόν της τὰς παιδικάς της ἀναμνήσεις, ἐνῷ ὁ Ἀντώνιος ἐν ἐκστάσει ἐρρόφα τοὺς λόγους της, μολονότι δὲν ἦσαν τοιαύτης φύσεως, οἵους ἀνέμενε ν' ἀκούσῃ σύζυγος ἐρωτευμένος, ἀποκτήσας ἀπὸ ὡρῶν τινων μόνον τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ροφᾷ τοὺς λόγους ἐκείνης.

Ὁ Γοδεφρουᾶ, εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὁποίου ἐστηρίζετο ἡ Εὐγενία, ἔκαμψε πρὸ αὐτῆς τὸ γόνυ καὶ ἀσπαζόμενος θερμῶς τὰς χεῖράς της ἐψιθύριζεν· ὦ ἀγαπητή μου!

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἡ Εὐγενία ἀφυπνίσθη· εἶδε τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν μακράν, πολλὰς δὲ ὑπέστη ἔκτοτε μεταλλαγὰς καὶ πολλοὺς ὀδυνηροὺς ἀγῶνας! Καὶ τώρα εἷς ἀνὴρ, εἰς ὃν νομίμως ἀνῆκεν, ἦτο πρὸ αὐτῆς γονυπετής, μὴ ἀρκούμενος πλέον εἰς τὴν ψυχράν χεῖρά της, ἐνῷ ἐκεῖνος, ὃν πράγματι ἠγάπα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔπλεε μακρὰν αὐτῆς καὶ ἴσως ποτὲ δὲν θὰ τὸν ἐπανέβλεπε πλέον. Ἄφθονα δάκρυα σιωπηλῶς κατέρρευσαν ἐπὶ τῶν παρειῶν της, ἡ θέα τῶν ὁποίων ἐπλήρωσε πικρίας τὴν ψυχὴν τοῦ Ἀντωνίου.

(Ἀκολουθεῖ)